

РЕШЕНИЕ

№ 2506

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 02.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1176** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Х. М. Ф.- гражданин на А. срещу Заповед № 5386-16/12.01.2024 година на ЗА НАЧАЛНИК СЕКТОР „МИГРАЦИЯ“ ПРИ ОД НА МВР- П.- ИНСПЕКТОР, с която е наложена ПАМ „Връщане“ до страна на произход – А. спрямо чужденеца Х. М. Ф.- гражданин на А..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че в хода на административното производство, административният орган не му е предоставил възможност да изясни всички факти и обстоятелства, като в заповедта липсва посочване на срок за доброволно напускане на РБ съгласно чл.39б,ал.1 от ЗЧРБ, което е съществено нарушение на изискването за форма. Посочва се още, че административният орган не е обсъдил обстоятелството, че връщането му в страната на произход и заплахата за неговия живот от талибаните не е отчетена от страна на административния орган. Иска се отмяна на Заповедта.

В съдебно заседание оспорващият- Х. М. Ф. редовно и своевременно призован се явява и с помощта на преводач от език урду поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат П. редовно упълномощен.

Ответникът по оспорването- За НАЧАЛНИК СЕКТОР „МИГРАЦИЯ“ ПРИ ОД НА МВР- П.- ИНСПЕКТОР, редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за неоснователност

на предявената жалба.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 317з-10680/29.09.2023 година ВПД Директор ОД на МВР- П. оправомощил А. Н. К. – Началник сектор,, Миграция“ при ОД на МВР- П. и Г. Р. М.-полицейски инспектор в Сектор“ Миграция“ при ОД на МВР- П. да издават наказателни постановления и да прилагат ПАМ в това число по ЗЧРБ.

От приложеното на лист 47 от делото Писмо от ДАБ е видно, че към настоящия момент производството по предоставяне на международна закрила на Х. М. Ф. е приключило и статусът на лицето в АИС“ Бежанци“ при ДАБ е чужденец , като същият от 2020 година е подавал молби за закрила, всички приключили с отказ за предоставяне на международна закрила.

Със Заповед №317з-339/08.01.2024 година Директор ОД на МВР- П. заповядал във връзка с отсъствие на главен инспектор А. Н. К.- Началник сектор „ Миграция“ при ОД на МВР П. поради ползване на отпуск поради временна неработоспособност определил за времето от 08.01.2024 година до отпадане на необходимостта да я замества инспектор Г. Р. М. като изпълнява общото и непосредствено ръководство на Сектор „ Миграция“ по чл.26 и чл.30 от Правилника за устройството и дейността на МВР и го оправомощил да налага ПАМ по чл.39а,ал.1 от ЗЧРБ и да издава заповед и по чл.44,ал.5 и ал.5 от ЗЧРБ, като при подписване на документи на подписа на Началник сектор „Миграция“ при ОД на МВР- П. да се изписва За началник сектор“ Миграция“ при ОД на МВР- П..

На 12.01.2024 година до За началник сектор“ Миграция“ при ОД на МВР- П. е депозирано Предложение, в което е посочено, че във връзка с извършване на полицейска проверка е установено лицето Ф. М. Ф., [дата на раждане] , гражданин на А., същият е с изтекла карта на чужденец в производство по молба за закрила, валидна до 03.04.2023 година и към настоящия момент афганистанският гражданин няма статут на пребиваване в страната, като е предложено на Х. М. Ф. – гражданин на А. да бъде наложена ПАМ по чл.41,т.4 от ЗЧРБ.

Със Заповед № 5386з-16/12.01.2024 година За началник сектор „ Миграция“ при ОД на МВР -П. наложил ПАМ „ Връщане“, която да се изпълни до страна на произход А. спрямо чужденеца Х. М. Ф. -гражданин на А. .

Заповедта е връчена на 12.01.2024 година на оспорващия лично срещу подпис и текстът му е преведен с помощта на преводач на език , който владее.

Със Заповед № 5386з-17/12.01.204 година За началник сектор „ Миграция“ при ОД на МВР- П. заповядал да се настани принудително в СДВНЧ С. чужденецът Ф. М. Ф. – гражданин на А..

Със Заповед 5386з-21/06.02.2024 година Началник сектор „Миграция“ при ОД на МВР П. изменил правното основание в Заповедта за налагане на ПАМ“ Връщане до страна на произход на оспорващия .

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна.

Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед № 53863-16/12.01.2024 годна на За Началник сектор „Миграция“ при ОД на МВР- П. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издаден от компетентен орган-това е За Началник сектор“ „Миграция“ при ОД на МВР- П., на когото изрично със Заповед №317з-10680/29.09.2023 година ВПД Директор ОД на МВР- П. е предоставил правото на А. Н. К. – Началник сектор „Миграция“ при ОД на МВР- П. и на Г. Р. М. да издават Заповеди за налагане на ПАМ по ЗЧРБ. По силата на чл.44,ал.1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност",директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция"и "Борба с организираната престъпност",директорите на Столичната и областните дирекции,директора на дирекция"Миграция",директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица.

В конкретния случай заповедта е издадена от За-Началник сектор“ Миграция“ при ОД на МВР- П., който е надлежно оправомощен от ВПД Директор ОД на МВР- П. да издава заповеди за налагане на ПАМ по реда на ЗЧРБ. Наред с това, Заповедта е издадена при условията на заместване, като Г. М. е определен да замества за времето от 08.01.2024 година до отпадане необходимостта/ ползване на отпуск поради временна неработоспособност на Началник сектор“ Миграция“ при ОД на МВР- П.- А. К. – Началник сектор „Миграция“ и изрично е посочено, че при издаване на актове да се издават заповеди с посочване на За Началник сектор „Миграция“ при ОД на МВР П.. Нещо повече – лицето, издало заповедта Г. М. притежава и правомощия не само по заместване, и делегирани правомощия да издава Заповеди за налагане на ПАМ по ЗЧРБ.

Заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период,заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.39а,т.2 от ЗЧРБ. Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че заповедта не е мотивирана и от нея не може да стане ясно защо и въз основа на какво административният орган е достигнал до извод, че следва да се приложи ПАМ от този вид. В самата заповед е налице изрично препращане към предложение № 5386р-213/12.01.2024 година ,което е приложено по делото и е послужило като основание за издаване на заповедта за налагане на ПАМ. В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на

мотиви в заповедта за налагане на ПАМ при определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение изискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#). . Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издаването. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед не е издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай, административният орган изрично при мотивирането на акта е препратил към Предложението от 12.01.2024 година, при което не е налице немотивираност на акта, а въпросът дали тези мотиви съответстват на събраните доказателства и правните норми е друг въпрос, но не може да доведе до извод, че актът е немотивиран. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и на съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. В настоящия случай, по същество има мотиви в издадената заповедта.

При издаване на оспорената заповед са спазени административно-производствените правила и материално- правните разпоредби на ЗЧРБ.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или

договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че [javascript:y1\(\)](#)чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок. от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. От своя страна, чл. 39а от ЗЧРБ сочи , че принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон, са: отнемане на правото на пребиваване в Република България, връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, експулсиране, забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, забрана за напускане на Република България. В чл.39б от ЗЧРБ е доуточнено, че в заповедта за налагане на принудителна административна мярка по [чл. 39а, ал. 1, т. 1 и 2](#) се определя срок от 7 до 30 дни, в който чужденецът трябва да изпълни доброволно задължението за връщане. В чл.41 от ЗЧРБ са визираны предпоставките, при наличието на които се издава заповед за връщане- връщане се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешени му срок или в сроковете по [чл. 39б](#), се установи, че чужденецът е влязъл и пребивава в страната с неистински или с преправен паспорт или със заместващ го документ за пътуване, по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище или по отношение на когото производството по [Закона за убежището и бежанците](#) е прекратено с влязло в сила решение, връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по [Закона за убежището и бежанците](#) е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено; освен ако прекратяването е постановено спрямо чужденец, за когото има решение за обратно приемане в Република България и производството не е било възобновявано, се установи, че чужденецът е влязъл през границата на страната по законоустановения ред, но се опитва да я напусне не през определените за това места или с неистински, с преправен паспорт или заместващ го документ за пътуване. (2) (Изм. - ДВ, бр. 36 от 2009 г., доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) При налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на

чужденца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по [Закона за убежището и бежанците](#) или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. В Параграф 3а на ДР на ЗЧРБ е дадено легално определение на "Разрешение за пребиваване", според която то е всяко разрешение за пребиваване, издадено от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи в съответствие с единния формат, установен с [Регламент \(ЕО\) № 1030/2002](#) ”).

От доказателствата по видно, че административното производство е започнало по инициатива на административен орган- въз основа на Предложение до за Началник Сектор „ Миграция“, в което са обективирани предпоставките за издаване на заповед за налагане на този вид ПАМ-„Връщане“. При издаване на акта, административният орган е събрал доказателства, за това, че производството по предоставяне на международна закрила е приключило, оспорващият е с изтекла Регистрационна карта на чужденец до 03.04.2023 година.

В хипотезата на чл.41 от ЗЧРБ органът действа при условията на обвързана компетентност, но това само по себе си не води до извод, че административният орган не следва да вземе предвид нормата на чл.44,ал.2 от ЗЧРБ, сочеща, че при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по [Закона за убежището и бежанците](#) или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето/ като в случая липсват доказателства оспорващият да е от категория уязвими лица, да има семейни, културни връзка на територията на РБ. Следва да бъде отбелязано, че при упражняване на правомощията си, изпълнителните органи се опират всякога на закона и всяко тяхно действие следва да се основава на предвиденото в закона. В едни случаи, правната норма сочи пряко какво следва да бъде поведението на административния орган в конкретната законова хипотеза, в други случаи правната норма само очертава насоките на изпълнителната дейност като по този начин създава правна рамка, в която на административния орган е дадена възможност на свободен избор и преценка спрямо конкретния случай, но винаги в очертаните от закона рамки и следователно в едни случаи правната норма може да оказва конкретно какво следва да бъде поведението на административните органи. Тогава се говори за обвързана компетентност. В случаите, когато правната норма дава възможност на административния орган да избере как и кога да действа, се касае за оперативна самостоятелност. Въпросът за оперативната самостоятелност и обвързаната компетентност е свързан със законосъобразността на волеизявлението. За да бъде законосъобразно волеизявлението на административния орган, той следва да разтълкува правилно правната норма, която указва какво да бъде неговото поведение и да се съобрази с това дали в конкретния случай той е изправен пред оперативна самостоятелност или на обвързана компетентност. При издаване на един акт от компетентен на съответната администрация орган административният орган разполага с обвързана компетентност, при която възможното решение е само едно, докато при оперативна самостоятелност, административният орган има възможност за избор между най-малко 2 юридически равностойни варианта. За разлика от нея, при обвързана компетентност административният орган не разполага с никакъв избор и правната

норма му предписва определен начин на действие и органът е длъжен да провери дали са налице визираните в хипотезата на правната норма конкретни предпоставки за нейното прилагане и ако тези предпоставки са изпълнени, административният орган не може да откаже издаването на съответния акт, а щом в правната норма са посочени изчерпателно всички предпоставки, при наличие на които конкретният административен акт следва да се издаде, административният орган не може да предвиди други условия и предпоставки, които самостоятелно да обосновават издаването на конкретния акт. В случаите, когато административният орган действа при условията на обвързана компетентност, посочените в правната норма условия са такива за материалната законосъобразност на административния акт и при тяхното наличие органът е задължен да издаде акта/аргумент от **ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ №4/22.04.2004 година на ВАС/**.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че в Заповедта не е посочен срок за напускане на РБ, защото съгласно [чл. 39б, ал. 1 ЗЧРБ срокът](#) не обуславя нейната незаконосъобразност и определянето на срок за доброволно напускане на страната не е елемент от фактическия състав за прилагане на мярката, а установено от закона производствено правило по издаването ѝ, поради което преценката по [чл. 146, т. 3 от АПК](#) следва да съобрази доколко този пропуск се отразява на съдържанието на акта и засяга правата на неговия адресат. Разпореждането по [чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ](#) е свързано с изпълнението на заповедта по чл. 39а от същия закон, а производството по изпълнението на административния акт поначало е последващо съдебната фаза по оспорването му и е неотнормисимо към законосъобразността на властническото волеизявление, респ. към правилността на съдебното решение. Дори да се приеме, че предоставянето на срок за доброволно напускане е неотменим и поради това задължителен реквизит на акта, пропускът на органа не засяга правата на адресата и не може да бъде преценен като съществен. В този смисъл са [решение № 3060 от 26.02.2020 г. постановено по адм. д. № 8339/2019 г.](#); [Решение № 15842 от 21.12.2020 г. постановено по адм. д. № 7253/2020 г.](#), на ВАС.

Наред с това, от доказателствата по делото е установено, че производството по предоставяне на международна закрила на чужденеца са приключили и същият не бежанец, а чужденец, който не може да удостовери законно пребиваване в РБ издадената Заповед е свързана само с необходимостта от преустановяване на незаконното пребиваване в страната и предприемане на действия за уреждане на статута на чужденеца.

Не е допуснато и нарушение на нормата на чл.44,ал.2 от ЗЧРБ, сочеща, че при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по [Закона за убежището и бежанците](#) или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето, тъй като по делото липсват доказателства оспорващият да е от категорията уязвими лица, няма доказателства за семейни връзки на територията на РБ, налице са доказателства за приключило производство по предоставяне на закрила на оспорващия с отказ да бъде предоставена такава.

Що се касае до соченото от страна на оспорващия нарушение в посока връщането му в страната на произход - А., където е застрашен животът му, тъй като е бил заплашван от талибаните и ще бъде убит, то това твърдение е неподкрепено с доказателства и ако в действителност съществуваше опасност от заплаха от страна на Талибаните, то на оспорващия щеше да му бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в производствата пред ДАБ. На второ място, представеното

Медицинско удостоверение № 1156 от 26.09.2023 година от Началник отделение по съдебна медицина при УМБАЛ“ Свети Георги“ ЕАД [населено място], в което по предварителни сведения от освидетелствения и преводача е посочено, че преди една година в А. е бил пленен и изтезаван от талибаните и е бил порязан с нож по тялото и с клещи са му вадели ноктите, и е бил удрян с тояга по главата и е получил травматични увреждания, по никакъв начин не може да доведе до извод ,че връщането му в страната му на произход ще доведе до заплаха за неговия живот и сигурност, още повече, че от 2020 година оспорващият е на територията на РБ / за което свидетелства информацията от ДАБ относно образуваните производства за предоставяне на закрила, липсват доказателства в периода около 26.09.2022 година оспорващият да се е завърнал в А. и там да е получил твърдените от него травматични увреждания и то от талибаните, като възниква въпросът-след като толкова се е опасявал за връщането си в страната си на произход, как се е върнал през 2022 година в А. и е получил травматични увреждания в Съдебно-медицинското удостоверение- очевидно това писмено доказателство е съставено само и единствено с цел защитната теза на оспорващия, но същото не може да бъде годно основание затова, че връщането му в страната на произход А. ще доведе до опасност за неговия живот.

След като е налице незаконен престой в РБ и след като производството за предоставяне на закрила на оспорващия е приключило с влязло в сила решение за отказ за предоставяне на международна закрила обосновано административният орган е издал Заповедта за връщане в страната на произход на оспорващия- А., което прави оспорената Заповед законосъобразна, отговаряща на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Х. М. Ф.- гражданин на А. срещу Заповед № 5386-16/12.01.2024 година на ЗА НАЧАЛНИК СЕКТОР „ МИГРАЦИЯ“ ПРИ ОД НА МВР- П.- ИНСПЕКТОР, с която е наложена ПАМ „ Връщане“ до страна на произход – А. спрямо чужденеца Х. М. Ф.- гражданин на А..

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

